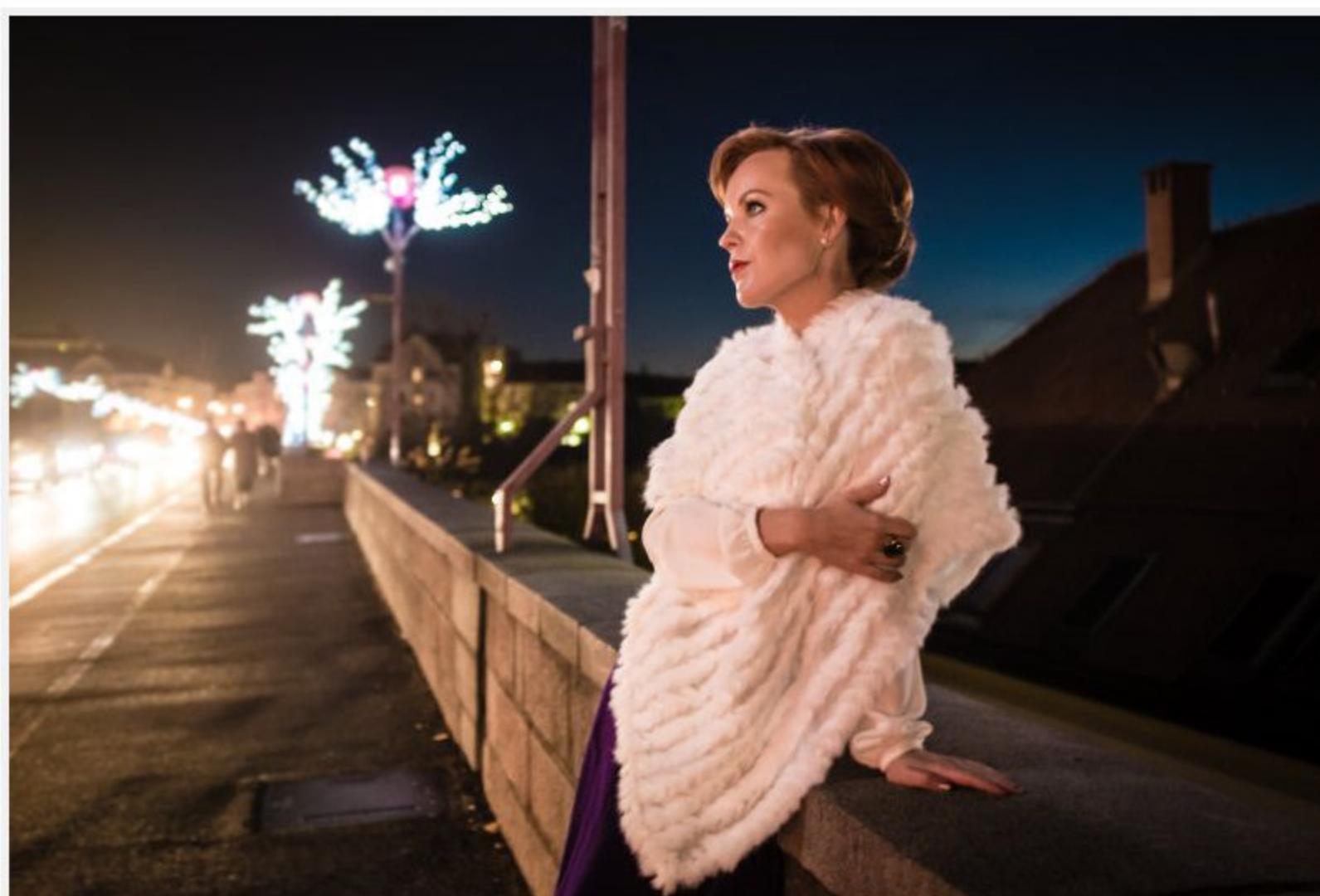

Država: Slovenija

<https://www.dobrinasveti.si/doktor-glorjana-veber/>

»BREZ MOTIVACIJE NI TROFEJ, JE PA PREDANOST.« – dr. Glorjana Veber

OD VSISI · OBJAVLJENO 6. DECEMBER, 2017 · POSODOBLJENO 6. DECEMBER, 2017

Avtor fotografije: Rok Breznik.

Glorjana, glede na Vašo biografijo, s katero sva začeli prejšnji intervju, ste očitno oseba z zelo močno motivacijo?**Dr. Glorjana Veber:** Ojoj, pa ste me našli (smeh). Ne verjamem v motivacijo, ampak v predanost.**Kar pomeni?****Dr. Glorjana Veber:** Ker ne verjamem v motivacijo, posledično tudi ne v cilje, ki so nujno povezani z njo. Cilji so trofeje, na trofejih se pa nabira prah. Vendar nima slednje ničesar skupnega z »jebivetrstvom«, ravno nasprotno, natančnost, spontanost, odgovornost in lepota, ki menim, da izhajajo iz čuječnosti do sveta, mi pomenijo naravne sestavine predanosti.**Lahko bolj natančno razložite?****Dr. Glorjana Veber:** Ker ne verjamem ne v motivacijo in ne v cilje, tudi v ovire ne. Brez motivacije pa tudi v neuspeh ne morem verjeti. Kaj pa sploh lahko uspe, če ni cilja? V tem primeru, nič ne more ne-uspeti. Tisto, kar je nič, je vendar prazno, tega ne moremo opisati – je neznan. In če se pričnemo spuščati v tovrstne globine razmišljanja in čutjenja o neznanem, lahko to sprva spodbudi tesnobo, strah, tudi telo se lahko odzove. Ko razmišljamo še dalje, ugotovimo, da če je nekaj neznan, nam očitno vsega ni potrebno vedeti. Torej je nesmiselno, da bi nas bilo neznanega strah. Če naj vsega ne vemo, nam ne preostane drugega kot da se tej praznini – neznanemu – predamo. Na ta način neznan spremembo in spoznamo, da nima niti subjekta niti objekta, nobenih dodatkov, mask, in ker tudi odgovorov nima, so vsa vprašanja nesmiselna. Zato v neznanem »vlada« predanost miru. Ni burje, ni nevihte, samo polje sedanjosti. To je svojevrstna izkušnja, kot če bi rekla, da se počutim hkrati riba in morje, v katerem riba plava. In če se sedaj naveževa na začetek, vidiva, da je ta izkušnja nastala iz nič. Zanimiva možnost razlage, mar ne? Da je iz niča »kar na enkrat« nekaj nastalo? Kot bi se nekdo ali nekaj malo »zajebaval« z nami (smeh) in nič kar na enkrat ni več nič. Kot da nič in nekaj rojevata drug drugega, kot da obstajata samo skupaj v obliki »nekakšnega« življenjskega smisla. In če je temu res tako, pridemo do parodoksa: če sta nič in nekaj skupaj, potem sta bila tam že od samega »začetka«, torej tudi takrat, ko sem namenoma razvila misel (reciva temu začetek najine debate), da je nič prazen. Gre torej za prepoznavanje celovitosti, njene harmonije, medsebojnega sodelovanja, ki nosi predajanje in »vseobsegajočost« – prostranstvo. In to je »to«, kar me vodi.**Na kaj konkretno se opirate pri svojem pogledu na motivacijo? Na filozofijo? Kaj Vam je navdih?****Dr. Glorjana Veber:** Na filozofijo zagotovo ne. Ko govorim o celovitosti, harmoniji, sozvoku govorim o naravi, vendar ne »kakorkoli«, ampak iz njene in iz telesne izkušnje ter fizikalnih procesov, ki se odvijajo v njej – iz njenega kvantnega nivoja. Vedno sem bila tesno povezana z njo, bila mije in mi je prvi poligon spoznavanja. A ko sem iz narave, še kot otrok, črpala znanje z opazovanjem in občutenjem ter se igrala »neke eksperimente, sem zatem iskala dokaze, da bi ugotovila, ali je tisto, kar sem videla »prav« ali se mi tako samo zdi. Imela sem srečo, da sem odraščala ob čudovitih umih, ki so obvladali matematiko in fiziko, in so mi potem ob mojem otroškem nerganju to skušali na preprosti način razložiti: bodisi moj brat ali sosed iz bloka, kasneje v študentskih letih pa sosed iz podiplomskega doma. In te ugotovitve sem potem uporabljala pri pisanju, pri umetniških projektih, kasneje pri marketingu ipd. A če skušam tem ugotovitvam, kljub vsemu oporekat, da je vse skupaj za lase privlečeno, in iskati konkretne fizikalne zakone ali te uporabljeni pri organizacijskem delu, veste kaj se zgodi? Imamo jih in njihovi avtorji so Slovenci. Govorim recimo o zakonu sintropije, ki z dokazi na glavo postavlja naše dojemanje delovanja narave z ugotovitvami o njenem samoregulacijskem in harmoničnem delovanju, kar je v nasprotju z entropijo, ki pravi, da se svet razvija v vedno večji kaos, poleg tega nas uči tudi reciklaže energije. Na ravni delovanja organizacij in družbenih sistemov (ter seveda tudi posameznikov) pa govorim o dinamičnem modelu vodenja, ki ga obvladajo vrhunski managerji.

Država: Slovenija

<https://www.dobrinasveti.si/doktor-glorjana-veber/>

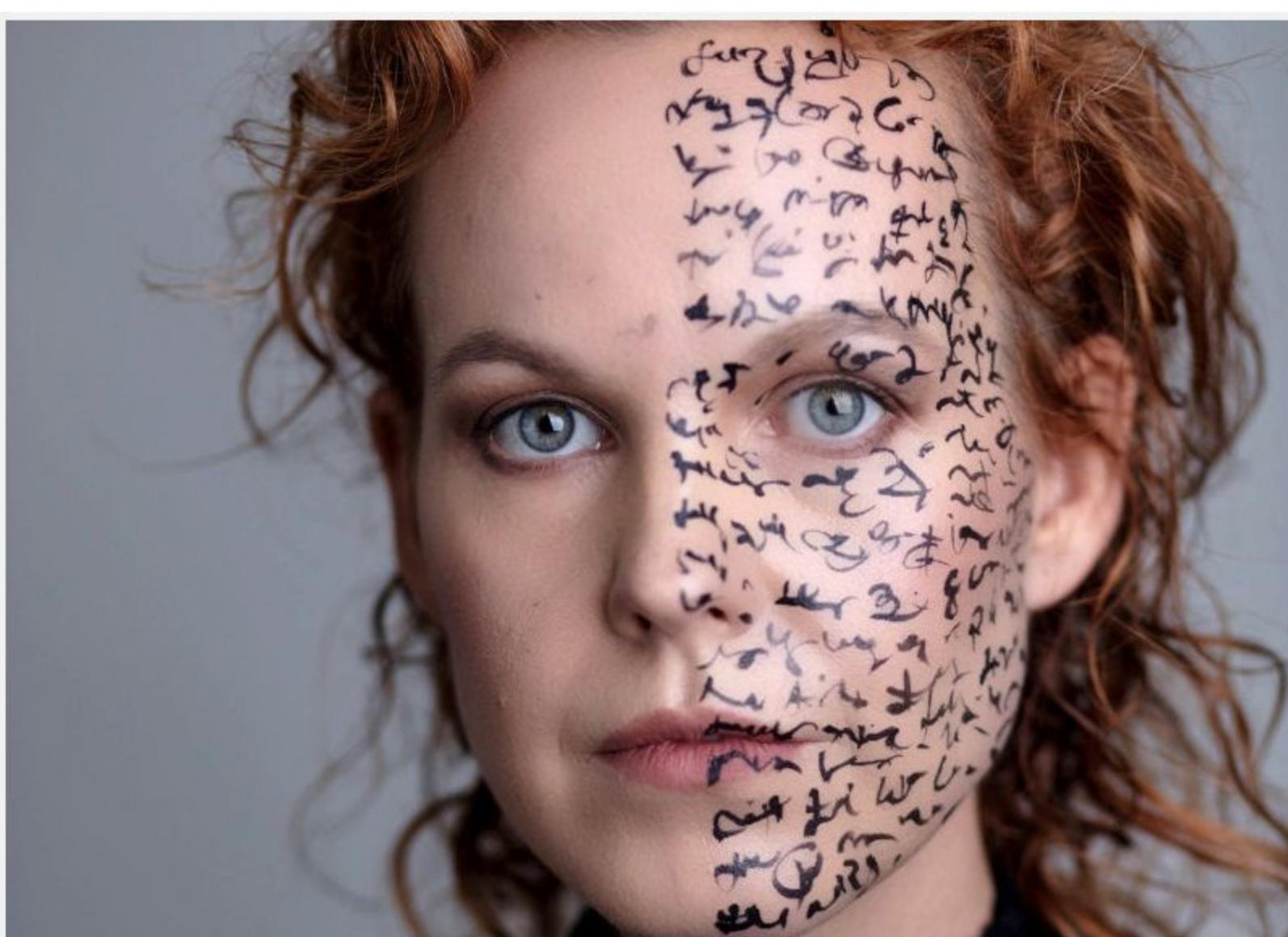
Avtor fotografije: Boris Zabukovec.

Kakšno vlogo menite, da ima potem takem motivacija v družbi?

Dr. Glorjana Veber: Poglejte, motivacija je tisti psihološki moment, stanje, tudi proces ali potreba, ki spodbuja, da ravnamo v skladu z zastavljenim. Potiska nas k cilju, nam daje vztrajnost, nanjo je »prilepljena« celo paleta čustev, prepričanj, misli in še bi lahko naštevali. In tako je prav, mar ne? Da imamo cilje? Vnaši družbi vlada prepričanje, da ljudje, ki nimajo ciljev, tudi vizije ne morejo imeti, da nekako tavajo skozi življenje, vzamejo, kar jim pač pride na proti, nimajo »prave« energije in naposled rečemo: »Ja no, saj ni čudno, da temu pa nič ne rata ali pa je brezvoljen ipd., če je pa totalno nemotiviran!« In to sistemu v katerem živimo strašno paše: da imamo, kar naprej nove cilje, nove potrebe, kar seveda terja, da potrebujemo kupiti »to in to« in vedno več, saj nam mora uspeti, ker če nam ne bo (bog ne daj!), se nam bo vse sesulo v občutek, da smo neuspešni, da nismo dovolj dobri, prišlo bo čustvo krivde, manjvrednosti, kar seveda vpliva na odnose z ljudmi s katerimi smo si blizu in kar na enkrat imamo namesto uspeha en kup problemov – »sranja« po domače (smeh). In smo kot nekakšen hrček, ki v kletki na mestu poganja kolešček.

Kar pomeni?

Dr. Glorjana Veber: Pomeni, da je za sistem dobro, da se ljudje ukvarjamо z ozkimi definicijami, ker če bi bili zadovoljni s tistim, kar nosimo v sebi, s predajanjem recimo, bi se sistem sesul. Ljudi je pač potrebno »zaposlitiv, ufn, še bolje je, če rečeva »okupirati«, da so celo življenje v bitki s samim sabo in z drugimi, da dosežejo »tisti mir, ki ni mir«, ki se ga »rabi«, da v družbi ne pride do sprememb. Zato nas učijo interpretirati svet z delitvijo na dobro in slabo. Kako naj razumem teorije, ki pravijo, da se moramo natrenirati, da smo nenehno pozitivni, a »minus« naj pa nekam »zakopljem«, ker ne obstaja? In predvidevam, da bo »tam« ostal in mi po neki čudežni formuli ne bo delal težav, ne bo več obstajal? Vsekakor je bolj razumljivo, da »plus« in »minus« obstajata skupaj, kot vzajemnost, med katerima se odvija »nekakšno« gibanje – dinamika, celovitost, sodelovanje, ki ju sprejemam, a ne na način bitke.

Avtor fotografije: Peter Giordani.

Država: Slovenija

<https://www.dobrinasveti.si/doktor-glorjana-veber/>

To se sliši zelo enostavno, a za življenje potrebujemo denar, sredstva?

Dr. Glorjana Veber: Točno to. Samo sliši se enostavno, sicer je pa malo težje. Živeti po uravnilovki motivacije je za moje pojme precej lažje kot se pa predati. In s predajanjem nikakor ne mislim, da se bom sedaj vlegla v travo in čakala, da od nekod prileti, kar potrebujem oz. si želim. Gre samo za drugačen pristop do stvari in življenja, kako nekaj počnemo, zakaj to počnemo in kaj ob tem doživljamo – kako se dojemamo. In ko govoriva o denarju, tudi ta ne prileti iz neba. No, vsaj pri meni ne (smeh). Kot študentka sem imela večino časa tri službe, dve pa vedno: glavno in spremljajočo. V okviru slednje sem opravljala nočna dela za tekočimi trakovi, v skladiščih in podobno. Tudi takrat sem marsikaj doživel.

Torej ste začeli delati, ko ste bili še študentka? Kje je v tem pogledu do dela predanost?

Dr. Glorjana Veber: Bolj aktivno že kot srednješolka. Oče je bil takrat nenehno na poti, rada sem hodila z njim in se tudi veliko naučila. Takrat me je »preblisknilo«, da če že hodim z njim, bi pa lahko tudi jaz kaj zaslužila. Tako sem z začetnim kapitalom, ki sem si ga privarčevala z različnimi literarnimi honorarji, odkupovala rabljene učbenike. In ko je šel oče na pot po Sloveniji, sem imela priložnost, da je naredil kakšen ovinek, da sem lahko nekomu po višji ceni prodala nabavljeno ali še kupila več »knjižne robe«. In tako je moj kapital rastel, doma sem imela celo »skladovnico« knjig in naposled sem odšla na sejem v Ljubljano, kjer sem v enem dnevu zelo dobro zaslužila. Spomnim se, da sem morala poklicati brata, da mi je prišel pomagati menjavati denar. Veliko kupcev se je gnetlo pri »mojem« štantu. Potem so začeli prihajati še gospodje in sosednjih štantov, ki so se s tem ukvarjali profesionalno z vprašanji: »Kaj vendar počnem?« »Ja isto kot Vi, kaj pa?« (smeh) Eden me je celo hotel »nasrati«, da bo prišla inšpekcija, ker so »kao limite, koliko lahko največ prodaš in da se naj čim prej »spokam« (smeh). No, saj sem se res kmalu zatem, ker sem prodala praktično vse. Ampak tako je bilo v srednji šoli, medtem ko sem v osnovni prvi honorar prejela v drugem razredu, ko sem začela objavljati spise in pesmi. Doma sem si potem iz kartona naredila posebno »kasoo«, kar je bilo zame zelo pomembno, saj so mi starši rekli, da bom lahko z denarjem počela, kar bom želela, ko si ga bom sama zaslužila. In tako je tudi bilo. Sicer sem pa poleg honorarjev, v višjih razredih začela izdelovati nakit iz gline in imela v domači kuhinji pekarno (smeh). Torej, nikoli ni nič priletelo iz neba, delala sem tisto, kar me je navdihovalo, četudi je bilo za tekočim trakom, sem v tistem našla nek smisel. Zato ko govorim o spremembah, ki jih potrebuje sistem v katerem živimo, je nujno oboje: da sami naredimo določene spremembe v svojem življenju, s tistim, kar imamo na voljo in da se seveda povezujemo v skupine za večje spremembe, ki jih sami ne moremo doseči. Nikakor pa to ne pomeni, da odobravam moderno suženjstvo. To je morebiti debata za drugič.

Kaj vam pri Vašem delu pomeni znanje?

Dr. Glorjana Veber: To, da mi neznanje pomeni več. Znanje so ene takšne drobtinice, definicije, pa diplome in doktorati recimo. In da se kar takoj dopolnim. To ne pomeni, da znanja ne spoštujem. Neznanja je pač več, ogromno je tistega česar še ne vemo, to so široke planjave, zato je to zelo močno in bogato. Neznanje nam je seveda neznano. In neznanu me že od nekdaj zelo zanima. Znanje me torej »iritira« v relaciji do neznanega. Če nimamo znanja tudi do neznanega težje dostopamo in ga težje razumemo. Torej brez, da bi videla drobtinice, ne morem vedeti, da je nekje kruh. Reciva tako nekako.

V nekem intervju sem prebrala, da vas je že od nekdaj zanimalo delovanje možganov. Zakaj?

Dr. Glorjana Veber: Zaradi izkušenj z njimi (smeh). V osnovni šoli sem jih začela »malo« raziskovati, ker sem jih skušala razumeti kaj vse (ne)dajejo in kako delujejo, in tako sem se prvič srečala s Teslo. No, ampak vrnila se nazaj. Možgani torej ... Predstavljam mi pravzaprav zgolj nek aparat, kot nekakšen televizor recimo, ki ga je potrebno seveda pričakati, če želimo, da dela. A če dela, potem daje zgolj neke posnetke zavesti, neke podobe, slike ali kakorkoli bi temu rekli. In s tem je zelo lahko manipulirati, kar je kar »malo« strašljivo. Medtem, ko je zavest veliko večja od tega.

Avtor fotografije: Boštjan Veber.

Država: Slovenija

<https://www.dobrinasveti.si/doktor-glorjana-veber/>

Očitno je, da radi razmišljate?

Dr. Glorjana Veber: Izziv mije ne-razmišljati. Poizkusite pa boste videli.

O čem pa ne razmišljate?

Dr. Glorjana Veber: O ljubezni.

Ne razmišljate o ljubezni? Zakaj?

Dr. Glorjana Veber: Če so možgani televizor, nima čutene ljubezni nobene veze s podobami in slikami, ki jih ta aparat predvaja. In če je res, da bi naj možgani imeli premalo kapacitete, da bi nosili zavest, povejte mi, kako naj potem nosijo, z razmišljanjem in vsemi procesi, nekaj tako prostranega, harmoničnega in vseobsegajočega kot je ljubezen? Živimo v času, ko sta preteklost in prihodnost zavzeli našo spontanost in življenje, ljubezen je pa tista, ki vedno najde čas za sedanjost. A ne samo to. Ljubezen si postavi svoj čas, neodvisen od nas. Iz sekunde naredi večnost. In ob tem čutim žalost in srečo hkrati, obe na enkrat– predanost. Mogoče sva pa danes vseskozi govorili o ljubezni.

Zakaj pišete, zakaj ustvarjate?

Dr. Glorjana Veber: Ne vem, to pač počnem od kar pomnim. Delam z idejami, z nevidnim pravzaprav, kar pretvarjam v vidno. Nič drugače kot kdorkoli drug. Vsi smo gradbeniki, četudi gledamo samo v nebo, gradimo pogled do tja.